บทที่ 1: ยุทธการ ดับทะเลเพลิงแห่งความโฉดเขลาของอะฮฺลุลกะลามวัลยูนาน

ภาพที่ 1.1 อัลฮาฟิซฺ อะฮฺมัด อิบนุมุฮัมมัด อิบนุศิดดี้ก อัลฆุมารีย์ อัลฮะซะนีย์, มุฮัมมัด บินอัลฟาฏิมีย์ อัซซุละมีย์ (อิบนุลฮาจฺ), *อิซอาฟุลอิควานอัรรอฆิบีนบิตะรอญุมษุลละตินมินอุละมาอิลมัฆริบอัลมุอาศิรีน* (ม.ป.ท.: อัดดารฺอัลบัยฎออ์, 1412), หน้า 34.

❁ บทที่ 1: ยุทธการดับทะเลเพลิงแห่งความโฉดเขลาของอะฮฺลุลกะลาม วัลยูนาน❁

เนื้อหาในบทนี้ จะเป็นการรวบรวมข้ออ้างของชาวอะฮฺลุลกะลามวัลยูนาน (กรีก) ที่ปรากฏผ่านโพสต์ในสื่อสังคมออนไลน์มาทำการวิภาษให้ประจักษ์ถึงความเท็จที่พวกเขายึดถือกัน ทั้งนี้การวิภาษจะวิ่งไปตามประเด็นที่พวกเขาสร้างขึ้น ฉะนั้นผู้อ่านจึงมีความจำเป็นที่จะต้องอ่านข้ออ้างของพวกเขาทุกอักษรให้เข้าใจก่อน แล้วจึงค่อยอ่านคำวิภาษที่ข้าฯ แจกแจงออกมา

ม้าพยศ

ลักษณะนิสัยที่เป็นเสมือน "ม้าพยศ" ของมุสลิมจำนวนมากในประเทศไทยคือ ใช้ความเคยชินในความเป็น “แขกไทย” ไปตัดสินโลกทั้งใบหรือไปตัดสินหลักการศาสนาว่า “ควรเป็นแบบนั้น” หรือ “จำต้องเป็นแบบนี้” บนสภาพที่ตนเองไม่มีแม้กระทั่งความรู้และความสามารถที่จะไปอ่านตัฟซีรอัลกุรอาน (ตำราอรรถาธิบายอัลกุรอาน) หรือ ชัรฮุลฮะดีษใด แต่ชอบใช้ “โลกทัศน์” ที่ไม่รู้จักทางนำจากวิวรณ์ (อัลวะฮฺยุ) ของพระเจ้าเข้าไปตัดสินทุกอย่างบนหน้าแผ่นดินนี้ ตัดสินแม้กระทั่งคนสอนศาสนาว่า “แบบนั้น แบบนี้ ถูกผิด ควรไม่ควร” ข้าฯ เคยพบพวกที่ใช้ชีวิตในกะลาแลนด์แบบนี้บางคนที่เมื่อพวกเขาได้ไปทำอุมเราะฮฺเพียงครั้งแรกในชีวิต พวกเขาก็ถือวิสาสะวิจารณ์อุละมาอ์ในประเทศซาอุดิอาระเบียว่า “มัวแต่ทำอะไรกันอยู่ แบบนี้ถูกต้อง แบบนั้นผิด” ลามไปถึงการวิจารณ์กฎหมายอัชชะรีอะฮฺในประเทศของเขาโดยไม่รู้อะไรเลย

เราอยู่ในสังคมที่ผู้คนมีโลกทัศน์แบบนี้จริง ๆ โลกทัศน์ของมนุษย์ที่มองว่า ความรู้ศาสนาไม่จำเป็นสำหรับการเป็น “เลนส์แห่งดวงตา” ในการมองโลกและเป็นกรอบตัดสินสิ่งใด

ว่าถูกผิด แค่อาศัยความ "แก่กว่า", "เจออะไรมากกว่า", "ประสบการณ์เน่าเหม็นและเสื่อมโทรมของชีวิตที่เคยมีมาก่อน" ก็ดันคิดเสียแล้วว่า สิ่งนี้เพียงพอต่อการมองโลกทั้งใบได้

เราจึงมักเห็นทัศนคติเหยียดนักวิชาการศาสนาตามสื่อสังคมออนไลน์ทำนองว่า "พอเรียนมาก็ชอบคิดว่าตนเองถูกแล้วคนอื่นผิด" ทั้งที่ทำไมเรามักไม่ตั้งคำถามว่า **"คนโง่ ๆ ที่ไม่เคยเรียนอะไรเลย ทำไมถึงยังคิดว่าตนเองถูกต้องเหนือกว่าคนเรียนกันอยู่อีก?"**

ท้ายที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะล่วงเลยจบการศึกษากี่รุ่นกันมาก็ตาม ผู้สอนศาสนาจำนวนไม่น้อยก็มักตกอยู่ในจุดที่สอนอะไรลำบาก พูดดุดันตรงไปตรงมาก็ยากไปหมด ทั้งนี้เพราะพวกโง่เขลาที่เกียจคร้านในการแสวงหาความรู้กระสันทำตัว "เหนือองค์ความรู้" และมักมีอำนาจครอบ งำสังคมมุสลิมอยู่ไม่น้อย

เป็นไปได้อย่างไรที่คนผู้หนึ่งซึ่งยังไม่เคยอ่านฮะดีษของท่านนบีﷺมาเลยแม้เพียง 5 บททั้งยังไม่เคยทราบคำอธิบายที่ถูกต้องว่าฮะดีษเหล่านั้นมีเป้าหมายอะไรและถูกใช้ในเจตนารมณ์ใด เป็นไปได้อย่างไรกันที่พวกเขากลับแสดงพฤติกรรมที่มักใช้กะลาความคิดเน่าเฟะของตนเองชี้นำสังคมว่าอะไรคือความถูกต้องหรือความผิดพลาด

คิดกันง่าย ๆ แค่เพียงคุณจะจัดงานแต่งงานสักงานหนึ่งขึ้น คุณก็จะเห็นว่าพวกโง่เขลาเรื่องศาสนาจะแสดงโลกทัศน์ของตนเองขวางลำคนรู้ศาสนาเสมอว่า อะไรควรและไม่ควรสำหรับงานแต่งงานหนึ่ง ถ้าคุณอยากเห็นปรากฏการณ์นี้ชัดเจนขึ้น คุณลองกำหนดให้พวกที่ชอบเสนอตัวออกความเห็นอะไรแบบนี้ "ห้ามพูดอะไรจนกว่าจะสังเคราะห์มาจากตัวบทศาสนาเสียก่อน" แล้วคุณก็จะเห็นว่า คนพวกนี้จะทำอะไรไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว นั่นหมายความว่า สิ่งที่พวกเขาทำไป ล้วนมาจากความรู้สึกนึกคิด ทั้งที่ความคิดของมนุษย์ เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน หากปราศจากการตกตะกอนจากทางนำของศาสนาแล้ว ก็ย่อมคาดหวังอะไรไม่ได้

ทุกวันนี้ คุณจะเห็นคนที่ไม่เคยแม้แต่จะอ่านตัฟซีร (อธิบาย) ซูเราะฮฺ "สามกุล" เสนอบทบาทอยากแสดงทัศนะออกมาว่า อะไรคือมารยาท, อะไรคืออัลฮิกมะฮฺ, อะไรคือทางสายกลาง, อะไรถูกผิด, การเมืองอิสลามคืออะไร, รัฐอิสลามคืออะไร, กฎอัชชะรีอะฮฺคืออะไร,

มารยาทท่านนบีﷺคืออะไร, ความเมตตาคืออะไร, ความอ่อนโยนคืออะไร, จะปฏิบัติกับบุคคลหนึ่งในเวลาหนึ่งอย่างไร เป็นต้น

พวกเขาพูดสิ่งเหล่านี้ไปเพียงแค่จากประสบการณ์ชีวิต ไม่มีแก่นสารอะไรเลย ข้าฯ ขอเรียกร้องให้ผู้ที่สามารถค้นคว้าศาสนาได้ออกมาชี้นำสังคมมุสลิมและขอเรียกร้องให้พวกเขามีบทบาทในการพูดกว่านี้ มากไปกว่านั้นข้าฯ จะต่อต้านคนที่ชอบพูดชี้นำสังคมในสภาพที่ไม่รู้พื้นฐานศาสนา, ค้นคว้าวิชาการศาสนาด้วยตัวเองไม่ได้, เกียจคร้านในการหาความรู้และสักแต่ใช้ความคิดในกะลาเน่าโชว์ภูมิรู้ของตนเองสู่สังคมออกมา

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ข้าฯ กล่าวไปข้างต้นนี้ ไม่ได้หมายถึงว่า กลุ่มคนที่เป็น “ผู้รู้ศาสนา” จะต้องอยู่ใน “ฐานันดรพิเศษ” ที่ไม่อาจแตะต้องและวิพากษ์ได้ สังคมมุสลิมมีกลุ่มคนที่เลยเถิดและหย่อนยานหาความพอดีไม่ได้ในประเด็นดังกล่าวนี้ กลุ่มหนึ่งมอง “ผู้รู้ศาสนา” ราวกับเป็นชนชั้นพิเศษที่ไร้ซึ่งความผิดบาปและจำต้องถูกปฏิบัติด้วยกับมาตรฐานอีกชุดหนึ่ง หากผู้รู้ศาสนาทำผิดบาปและชี้นำสังคมไปสู่พฤติกรรมเสื่อมทรามเพียงใด พวกเขาก็จะพินอบพิเทาและแก้ต่างให้เสมอว่า “ผู้รู้ย่อมไม่ทำผิดเพราะรู้มากกว่าเรา” ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงนิ่งเงียบต่อความผิดที่ผู้รู้ระดับใหญ่ของพวกเขาก่อขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการออกสื่อวิวาทะประเด็นศาสนาร่วมกับพิธีกรที่เปิดเอาเราะฮฺและอวดโฉม!

ส่วนอีกกลุ่มคือกลุ่มที่ไม่รู้ระดับขั้นของตัวเอง มองว่าประสบการณ์ชีวิตที่เจือปนไปด้วยบาปของตนเองเป็นสิ่งที่ “เพียงพอ” สำหรับใช้เป็นทางนำในการตัดสินถูกผิดและใช้มันวิจารณ์ผู้รู้ชนิดไม่เลือกหน้า คนกลุ่มนี้มักเป็นกลุ่มคนที่ขาดความรู้ในประเด็นรากฐานของศาสนา, ขาดพื้นฐานภาษาอาหรับและขาดความสามารถในการค้นคว้าวิชาการจากตำราภาษาอาหรับ แต่กลับมีความเย่อหยิ่งในการท้าทายและวิพากษ์คนมีความรู้ตามอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง และคงไม่ผิดนักที่จะกล่าวออกมาว่ากลุ่มคนจำพวกที่สองนี้ก็มักแสดงความ “อาจหาญ” ต่อผู้มีความรู้เฉพาะเพียงแค่กับกลุ่มผู้รู้ที่ยึดถือ “คำสอนอันเคร่งครัด” หรือ “คำสอนที่ขัดใจพวกตน” แต่ในเวลาเดียวกันพวกเขากลับ “ลดความกำแหงลง” กับกลุ่มผู้รู้ที่

เอาใจความหย่อนยานของพวกเขา ในประเด็นที่กลุ่มผู้รู้เหล่านั้นกระทำผิดหลักการศาสนาอย่างชัดเจนโดยตรงก็ตาม

กล่าวให้เห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม กลุ่มคนชนิดนี้มักเป็นกลุ่มคนที่ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์กับผู้รู้ใน "สายธารอัซซะละฟียะฮฺ" ทั้งนี้เพราะพวกเขาดำรงตนอยู่บน "ความหย่อนยาน" จึงแสดงความไม่พอใจต่อคำสอนที่ขัดใจอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขาอย่างที่เห็นกัน ผนวกกับกลุ่มผู้รู้ที่ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อ "อัซซะละฟียะฮฺ" มักคอยให้ท้ายความหย่อนยานเหล่านี้ของประชาชนอยู่ตลอดเวลา ดังเห็นได้จากโต๊ะครูอัลมาตุรีดียะฮฺและอัลอะชาอิเราะฮฺจำนวนมากมายในบ้านเราที่มักออกตัวให้ท้ายความปรารถนาที่จะทำบาปของประชาชนสายหย่อนยานทั้งประเด็นเรื่องดูละคร, ดูบอล, ปะปนชายหญิง, การเปิดเผยเอาเราะฮฺของสตรี[67], การร่วมเทศกาลรื่นเริงของกลุ่มผู้ตั้งภาคี กระทั่งว่าข้าฯ ได้เห็นโต๊ะครูอัลมาตุรีดียะฮฺบางคนเข้าห้องเสวนาออนไลน์ร่วมกับพวกเอทิสต์ต่อต้านอิสลามด้วยท่าที "เอาอกเอาใจ" และ "แสวงหาพันธมิตรร่วมต่อต้านวะฮฺฮาบียะฮฺ" อย่างน่าเวทนา!

พูดได้เลยว่า กลุ่มผู้รู้ของอัลอะชาอิเราะฮฺ มีส่วนสำคัญอย่างมากในการผลิตสร้างและให้ท้ายประชากรทั้งสองกลุ่มนี้ ความคลั่งไคล้เทิดทูนผู้รู้จนมิอาจแตะต้องได้ เป็นผลผลิตมาจากระบบตะอัศศุบ (การคลั่งไคล้ตัวผู้รู้) ของสำนักอัลอะชาอิเราะฮฺ ส่วนความหย่อนยานและความอาจหาญที่มักแสดงออกมาใส่ความเคร่งครัดภายใต้วาทกรรมการป้ายสีอย่าง "สุดโต่ง" ก็ล้วนแล้วแต่เป็นผลผลิตจากกลุ่มผู้รู้อัลอะชาอิเราะฮฺเป็นปัจจัยสำคัญ กลไกความชั่วร้ายสองประการนี้มีส่วนผลักดันให้เกิดวงจรเสื่อมโทรมในสังคมมุสลิมจนยากที่จะแก้ไขได้หมดสิ้น และ

---

[67] ข้าฯ เคยเห็นคลิปวิดีโอแปลไทยซึ่งทำการแปลคำตอบของผู้รู้ใหญ่แห่งอียิปต์เกี่ยวกับประเด็นของสตรีที่ไม่สวมใส่ฮิญาบ คำตอบของผู้รู้ใหญ่คนนี้ออกมาในทำนองว่า การไม่สวมใส่ฮิญาบ (เปิดเผยเส้นผม) เป็นเพียงบาปเล็ก และสตรีที่ไม่สวมใส่ฮิญาบก็มิใช่สตรีที่ประพฤติเลวแต่อย่างใดเนื่องจากมีสตรีที่เปิดเผยเส้นผมแต่มีจิตใจดีงามมากมายอยู่ในสังคมมุสลิม! ช่างน่าวิบัติเหลือเกินในตรรกะเช่นนี้ สตรีที่เปิดเผยเส้นผมและฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้าจะถูกพรรณนาว่าเป็นสตรีที่มีจิตใจดีได้อย่างไร ยังไม่นับคำตอบที่กล่าวว่าการเปิดเผยเส้นผมเป็นบาปเล็ก ทั้งที่มีฮะดีษขู่ถึงไฟนรกสำหรับสตรีที่สวมใส่เสื้อผ้าผิดกฏเกณฑ์หลักการศาสนาอย่างชัดเจน แล้วมันจะเป็นบาปเล็กไปได้อย่างไร!

มันก่อผลเป็น "กลุ่มเครือข่ายต่อต้านความเคร่งครัดของอัซซะละฟียะฮฺ" ขึ้นมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความย้อนแย้งที่ปรากฏออกมาให้เห็นจากกลุ่ม "ม้าพยศ" เหล่านี้คือ "ความสองมาตรฐาน" พวกเขาต่อต้านพฤติกรรมหนึ่งของผู้รู้ซะละฟีย์ แต่พวกเขากลับไม่กล้าวิพากษ์ "พฤติกรรมเดียวกัน" หากออกมาจากผู้รู้ที่พวกเขาเกรงขามในบารมี ตรงนี้ข้าฯ จะขอยกตัวอย่างเพียงประการเดียวก่อน

การสร้างภาพยนตร์ (อัตตัมษีล)

พวกเขาเคยต่อต้านการสอนของฝ่ายซะละฟีย์ในเรื่องการสร้างภาพยนตร์/ละครและการรับชมสื่อบันเทิงประเภทนี้ คำสอนของฝ่ายซะละฟีย์ระบุว่า การดูละครที่มีการฝ่าฝืนหลักการเป็นสิ่งผิดบาปทุกกรณี มากไปกว่านั้นละครที่มีการสอดแทรกเนื้อหาที่ขัดกับหลักศรัทธาอิสลามย่อมส่งผลอันตรายต่อจิตใจของผู้เสพที่ขาดความรู้ศาสนา บางครั้งละครหรือภาพยนตร์ก็อาจชักนำให้มุสลิมคนหนึ่งไปสู่การตกศาสนา (อัรริดดะฮฺ) ได้เลย คำสอนของฝ่ายซะละฟีย์เช่นนี้ทำให้พวกหย่อนยาน "ม้าพยศ" เหล่านี้เดือดดาลและกล่าวหาฝ่ายซะละฟีย์ว่า "สอนศาสนาด้วยความสุดโต่ง" อย่างไรก็ตามเมื่อเราบอกพวกเขาไปว่า ผู้รู้คนสำคัญของพวกเขาอย่าง ท่านอัลฮาฟิซฺ อัซซัยยิด อะฮฺมัด อิบนุมุฮัมมัด อิบนุศิดดี้ก อัลฆุมารีย์ﷺได้กล่าวไว้ว่า

اعلم أنه لا يختلف اثنان عارفان بأصول دين الإسلام أن التمثيل من أعظم المحرمات وأكبر الكبائر،

"จงทราบเถิดว่า คนสองคนที่รู้จักรากฐานของศาสนาอิสลามจะไม่ขัดแย้งกันว่า แท้จริงแล้ว การถ่ายทำภาพยนตร์และละคร คือส่วนหนึ่งจากบรรดาสิ่งต้องห้ามที่ใหญ่หลวงที่สุดและเป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาบาปใหญ่ที่ใหญ่หลวงที่สุด"[68]

ท่านอัลฮาฟิซฺ อะฮฺมัดﷺได้กล่าวถึงเหตุผลประการหนึ่งที่สนับสนุนคำตัดสินประการนี้ ความว่า

---

[68] อบุลฟัยฎฺ อะฮฺมัด บินอัศศิดดี้ก อัลฆุมารีย์, *อิกอมะตุดดะลี้ลอะลาฮุรมะติตตัมษีล*, พิมพ์ครั้งที่ 3 (อัลกอฮิเราะฮฺ: มักตะบุลกอฮิเราะฮฺ, 1425), หน้า 5.

وكذلك يدعوهم التمثيل إلى ما هو أعظم من هذا وهو الردة والكفر بالله جهاراً، فترى الممثل إذا جاءه دور الملك الكافر أو القائد الكافر يلبس ملابسهم ويجعل نفسه أنه هو ذلك الكافر، وكذلك يجعل نفسه راهباً أو قسيساً، ويلبس لباس الرهبان ويشد في وسطه الزنار وينطق بما هو كفر على أن ذلك هو دينه ومعتقده، وعلى أنه كافر مسيحي أو يهودي أو مجوسي، أو ما اقتضته الرواية، وذلك كفر باتفاق لأن الرضى بالكفر كفر كما ورد النص بذلك،. فروى أبو هريرة عن النبي ﷺ أنه قال: «مَنْ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ فَهُوَ كَمَا حَلَفَ، إِنْ قَالَ: يَهُودِيٌّ، فَهُوَ يَهُودِيٌّ، وَإِنْ قَالَ: هُوَ نَصْرَانِيٌّ، فَهُوَ نَصْرَانِيٌّ، وَإِنْ قَالَ: هُوَ بَرِيءٌ مِنَ الْإِسْلَامِ، فَهُوَ بَرِيءٌ مِنَ الْإِسْلَامِ، وَمَنِ ادَّعَى دعاءَ الْجَاهِلِيَّةِ فَإِنَّهُ مِنْ جُثَاء جَهَنَّمَ[69] قَالُوا: يَا رَسُولَ اللهِ، وَإِنْ صَامَ وَصَلَّى؟، قَالَ: وَإِنْ صَامَ وَصَلَّى». رواه أبو يعلى والحاكم، وقال: صحيح الإسناد، وروي ابن ماجة من حديث أَنَسٍ ﷺ قَالَ: «سَمِعَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ رَجُلًا يَقُول أَنَا يَهُودِيٌّ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَجَبَتْ»[70]

"และเช่นเดียวกันนั้น การสร้างภาพยนตร์/แสดงละครยังชักนำพวกเขาไปสู่สิ่งที่ร้ายแรงยิ่งกว่าสิ่งนี้ ซึ่งนั่นก็คือ การตกศาสนาออกจากอิสลามไป (อัรริดดะฮฺ) และการปฏิเสธต่ออัลลอฮฺอย่างเปิดเผย กล่าวคือท่านจะเห็นว่านักแสดงนั้น เมื่อเขาได้รับบทให้เป็นกษัตริย์ผู้ปฏิเสธอิสลามหรือแม่ทัพผู้ปฏิเสธอิสลามซึ่งเขาจะต้องสวมใส่เครื่องแต่งกายของพวกกาฟิรและจะต้องทำตนเองให้ (ประหนึ่ง) เป็นผู้ปฏิเสธคนนั้น และเช่นเดียวกับที่กล่าวไปนั้น (กรณีที่รับบทเป็นคนในศาสนาคริสต์-ผู้แปล) เขาก็จะต้องทำให้ตนเองเป็นนักบวชหรือบาทหลวงและจะต้องสวมชุดของเหล่านักบวชและคาดสายคาดเอว (ของพวกบาทหลวง-ผู้แปล) ให้แน่นไว้ที่ส่วนเอวของเขาและจะต้องกล่าวถ้อยคำที่เป็นการปฏิเสธศรัทธา (ในการแสดง) บนฐานที่แสดงบทบาทออกมาว่าคำกล่าวนั้นเป็นศาสนาและความเชื่อของตนเองและบนฐานที่เขารับบทเป็นกาฟิรคริสเตียน, หรือยิวหรือโซโรอัสเตอร์บูชาไฟหรือศาสนาอื่น ๆ ตามที่บทละครได้กำหนดให้ต้องแสดง **และสิ่งที่กล่าวไปข้างต้นนั้น คือการปฏิเสธอิสลามตามมติเอกฉันท์ของ**

---

[69] أَيْ: مِنْ جَمَاعَاتِ جَهَنَّمَ، وجُثَى: جَمْعُ جُثْوَةٍ، كَخُطْوَةٍ، وَخُطًى، وَهِيَ: الْحِجَارَةُ الْمَجْمُوعَةُ، وَرُوِيَ (مِنْ جُثِيٍّ) بِتَشْدِيدِ الْيَاءِ، جَمْعُ جَاثٍ مِنْ جَثَا عَلَى رُكْبَتَيْهِ، وَقُرِئَ بِهِمَا فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: ﴿وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا﴾.فتح الباري (ج١٣ص ١٩٩)

[70] وجبت أي ثبت ما قيل عنه واستحق عليه الجزاء. أو (وجبت) اليهودية عليك وثبتت.

ปวงปราชญ์ เพราะการพอใจต่อการปฏิเสธศาสนา ก็ถือเป็นการปฏิเสธศาสนา ดังที่มีหลักฐานถ่ายทอดมาซึ่งระบุถึงสิ่งดังกล่าวไว้ ท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺﷺได้รายงานมาว่า ท่านนบีมุฮัมมัดﷺกล่าวว่า-*ผู้ใดให้สัตย์ปฏิญานบนฐานของการสาบาน เขาก็เป็นไปตามสิ่งที่เขาได้สาบานไป หากเขากล่าว (สาบาน) ว่าเขาเป็นยิว เช่นนั้นเขาก็เป็นยิว และหากเขากล่าวว่าเขาเป็นคริสเตียน เช่นนั้นเขาก็เป็นคริสเตียน และหากเขากล่าวว่า เขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับศาสนาอิสลาม เช่นนั้นเขาก็ไม่เกี่ยวข้องใดกับอิสลาม และผู้ใดที่ได้แอบอ้างถึงการร้องเรียกแห่งยุคสมัยของความโง่เขลา*[71] *เช่นนั้นเขาก็เป็นส่วนหนึ่งจากก้อนกรวดที่ถูกมัดรวมไว้ใน*

---

[71] ตัวบทจากสำนวนการรายงานของอิมามอัลฮากิมﷺได้ถูกรายงานมาด้วยสำนวนว่า “และผู้ใดได้แอบอ้างคำอ้างแห่งยุคสมัยของความโง่เขลา” (وَمَنِ ادَّعَى دَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ) ดู อบูอับดิลละฮฺ มุฮัมมัด บินอับดิลละฮฺ อัลฮากิม อันนัยซาบูรีย์, *อัลมุซตัดร็อกอะลัศเศาะฮีฮัยนฺ*, เล่ม 4. ทำการศึกษาและตรวจทานโดย มุศเฏาะฟาย์ อับดุลกอดิร อะฏออ์, พิมพ์ครั้งที่ 2 (บัยรูต: ดารุลกุตุบอัลอิลมียะฮฺ, 1422), หน้า 331 หมายเลข: 18/1817. ท่านอิมามอัสสะฮะบีย์ﷺระบุไว้ในหนังสือ “อัตตัลคีศ” ของท่านว่า ฮะดีษบทนี้มีผู้รายงานที่ชื่อว่า อีซา บินมัยมูน ปรากฏอยู่ในสายรายงานซึ่งบรรดานักฮะดีษได้ให้สถานะที่เฏาะอีฟ (อ่อน) แก่เขา (โดยไม่มีข้อขัดแย้งกัน) และรายงานบทนี้ มุนกัร (อ่อนสถานะจนไม่สามารถใช้เป็นหลักฐานได้) อย่างไรก็ตามที่ถูกต้องแล้ว ฮะดีษบทนี้ไม่ใช่ฮะดีษที่มีสถานะ “มุนกัร” แต่อย่างใด ท่านชัยคฺอับดุลลอฮฺ อัลลุฮัยดาน และชัยคฺซะอฺด์ อาลุฮุมัยยิด อธิบายว่า สายรายงานของฮะดีษบทนี้มีสถานะเฏาะอีฟ แต่ตัวบทของฮะดีษได้รับการสนับสนุนจากฮะดีษเศาะฮีฮฺบทอื่น ๆ ฉะนั้น ตัวบทของฮะดีษบทนี้จึงมีสถานะ ที่ถูกเลื่อนระดับเป็น “เศาะฮีฮฺลิฆ็อยริฮิ” (เศาะฮีฮฺเนื่องเพราะถูกสนับสนุนจากตัวบทกระแสอื่น ๆ) และสำหรับคำกล่าวของท่านอิมามอัสสะฮะบีย์ﷺที่ระบุว่า “และรายงานบทนี้ มุนกัร” บางทีท่านอัสสะฮะบีย์ﷺกำลังหมายความว่า อีซา บินมัยมูน ได้รายงานฮะดีษด้วยตัวบทสำนวนนี้และกระแสนี้มาโดยลำพัง ในแง่ที่ว่าไม่มีผู้รายงานคนอื่นที่รับฮะดีษบทนี้จากครูของเขา มารายงานสมทบกับรายงานของเขา (อีซา รับฮะดีษนี้มาจาก **ท่านยะฮฺยา บินอบีย์กะษีร** จากอบีซะละมะฮฺ จากท่านอบีฮุร็อยเราะฮฺ คำวิจารณ์ตรงนี้หมายความว่า ไม่มีใครรับฮะดีษบทเดียวกันนี้จาก **ท่านยะฮฺยา** มาจนสามารถสมทบสนับสนุนกับการรายงานของอีซาเลย) โปรดดูการวิเคราะห์นี้ได้ใน ซิรอญุดดีน อุมัร บินอะลีย์ บินอะฮฺมัด (อิบนุลมุลักกิน), *มุคตะศ็อรอิซติดรอกอัลฮาฟิซฺอัสสะฮะบีย์อะลามุซตัดร็อกอบีย์อับดิลละฮฺอัลฮากิม*, เล่ม 6. ตรวจทานและศึกษาโดย อับดุลลอฮฺ บินมุฮัมมัด อัลลุฮัยดาน และ ซะอฺด์ บินอับดิลละฮฺ บินอับดิลอะซี้ส อาลุฮุมัยยิด (อัรริยาฎ: ดารุลอาศิมะฮฺ, 1411), หน้า 2927-2929.

ขุมนรก- บรรดาสาวกก็ได้ถามว่า-*โอ้ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ ﷺแม้เขาจะละหมาดและถือศีลอดกระนั้นหรือ?*-ท่านนบีﷺก็ตอบว่า-*แม้ว่าเขาจะถือศีลอดและละหมาดก็ตาม*[72]-รายงานโดยอบูยะอฺลาและอัลฮากิม และท่านอัลฮากิมﷺเองได้กล่าวว่า *ฮะดีษนี้มีสายรายงานที่ถูกต้อง*[73] และท่านอิบนุมาญะฮฺได้รายงานฮะดีษบทหนึ่งมาจากฮะดีษของท่านอะนัซ[74]ﷺเล่าว่า ท่านศาสนทูตﷺได้ยินชายคนหนึ่งกล่าวว่า-*ข้าพเจ้าเป็นยิว*-ท่านเราะซูลแห่งอัลลอฮฺﷺจึง

---

[72] ท่านอัลฮาฟิซฺ อัลฆุมารีย์ﷺยกฮะดีษบทนี้มาเพื่อจะตัดสินว่า การพูดบทละครที่มีเนื้อหาปฏิเสธอิสลามของนักแสดงหรือการรับบทแสดงเป็นยิวหรือคริสต์ เป็นพฤติกรรมหนึ่งที่ตรงกับพฤติกรรมที่ถูกสั่งห้ามตามนัยของฮะดีษบทนี้

[73] ชัยคฺอัลบานีย์ﷺให้สถานะแก่ฮะดีษบทนี้ว่า "เศาะฮีฮฺลิฆ็อยริฮิ" (เศาะฮีฮฺเนื่องเพราะถูกสนับสนุนจากตัวบทกระแสอื่น) โปรดดู มุฮัมมัด นาศิรุดดีน อัลอัลบานีย์, *เศาะฮีฮุตตัรฆีบวัตตัรฮีบ*. เล่ม 3 (อัรริยาฎ: มักตะบะตุลมะอาริฟลินนัชริวัตเตาซีอฺ, 1421), หน้า 131 หมายเลข: (6)-2956.

[74] ท่านอัลบูศีรีย์ﷺกล่าวว่า สายรายงานของฮะดีษบทนี้ มีสถานะเฎาะอีฟ เนื่องเพราะการตัดลีซของผู้รายงานที่ชื่อ บะกียะฮฺ อิบนุลวะลีด ซึ่งปรากฏอยู่ในสายรายงานของฮะดีษบทนี้ อย่างไรก็ตามตัวบทของฮะดีษบทนี้ได้รับการสนับสนุน (ให้เลื่อนสถานะขึ้น) จากฮะดีษกระแสอื่น (ชาฮิด) อันเป็นฮะดีษจากกระแสการรายงานของษาบิต อิบนุฎเฎาะฮฺฮ้าก โปรดดู อบุลอับบาซ ชิฮาบุดดีน อะฮฺมัด บินอบีย์บักรฺ บินอับดิรเราะฮฺมาน บินอิซมาอีล อัลกินานีย์ อัลบูศีรีย์ อัชชาฟิอีย์, *ซะวาอิดอิบนิมาญะฮฺอะลัลกุตุบิลค็อมซะฮฺ*, ตรวจทานโดย มุฮัมมัด มุคต้าร ฮุซัยนฺ (บัยรูต: ดารุลกุตุบอัลอิลมียะฮฺ, 1414), หน้า 293. อย่างไรก็ตาม ท่านอัลลามะฮฺ อัลอัลบานีย์ﷺได้กล่าวว่า สมควรกว่าที่จะแจ้งเหตุผลความเฎาะอีฟของสายรายงานจากฮะดีษบทนี้ ด้วยกับข้อบกพร่องของผู้รายงานที่ชื่อว่า อับดุลลอฮฺ อิบนุมุฮัรร็อร ทั้งนี้เพราะเขาเป็นผู้รายงานที่อยู่ในระดับ "มัตรู้ก" (เป็นผู้รายงานที่เฎาะอีฟรุนแรงมากจนฮะดีษของเขาไม่สมควรที่จะถูกเลื่อนสถานะให้สูงขึ้นได้อีกแล้ว) ดังที่ท่านอัลฮาฟิซฺ อิบนุฮะญัรﷺได้แจ้งสถานะของเขาไว้ในหนังสือ "อัตตักรี้บ" ของท่านเอง **ฉะนั้นในความเห็นของข้าฯ การที่ท่านอัลลามะฮฺ อัลอัลบานีย์ﷺได้ตัดสินให้ฮะดีษบทนี้มีสถานะเฎาะอีฟมาก (เฎาะอีฟญิดดัน) จึงสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของการพิจารณาฮะดีษมากกว่า แม้ว่าตัวบทของฮะดีษจะมีความหมายที่ถูกต้องสอดคล้องกับรายงานกระแสอื่นก็ตาม** วัลลอฮุอะอฺลัม ดู มุฮัมมัด นาศิรุดดีน อัลอัลบานีย์, *เฎาะอีฟุตตัรฆีบวัตตัรฮีบ*, เล่ม 2 (อัรริยาฎ: มักตะบะตุลมะอาริฟลินนัชริวัตเตาซีอฺ, 1421), หน้า 258 หมายเลข: (1)-1761.

ตอบว่า-*คำพูดนั้นต้องเป็นไปตามนั้น (เขาต้องกลายเป็นยิวจริง) และทำให้เขาต้องรับผลที่ตามมา-*”[75]

ท่านอัลฮาฟิซ อะฮฺมัดﷺได้กล่าวไว้ในหนังสืออีกเล่มหนึ่งว่า

إنه مع اشتماله على هذه المحرمات المجمع عليها، والكبائر المتفق عليها في دين الإسلام وغيره من الأديان، يعتقدون أنه حلال، كاعتقاد شيخ الأزهر، بل يعتقدون أنه فضيلة، وفن من الفنون التي تهذب النفوس وتوصلها إلى الكمال والرقي، يعنون في دركات جهنم، وهم لا يشعرون لفرط جهلم بدين الله، واستحلال المحرمات كفر بإجماع المسلمين، فهم كفرة بالله تعالى، وشيخ الأزهر أكفر منهم، لأنهم جهلة جهلاً بسيطاً، وهو جاهل بالله وبدينه جهلاً مركباً، فوجب أن يكون أكفر منهم.

“แท้จริงแล้วมัน (การสร้างภาพยนตร์) นั้น ควบคู่ไปกับการที่ตัวของมันประมวลไปด้วยสิ่งต้องห้ามต่าง ๆ ทั้งหลายนี้อันเป็นสิ่งต้องห้ามตามมติเอกฉันท์ของนักนิติศาสตร์อิสลาม และประมวลไปด้วยบาปใหญ่ประการต่าง ๆ ที่ได้รับการเห็นพ้องต้องกันว่ามันเป็นบาปใหญ่ทั้งจากในศาสนาอิสลามและศาสนาอื่น ๆ (ควบคู่กับสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนั้น) พวกเขา (ผู้อนุญาตการสร้างภาพยนตร์) ยังเชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่อนุญาตในศาสนาอิสลาม ดังเช่นความเชื่อของชัยคฺแห่งมหาวิทยาลัยอัลอัซฮัร ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขายังมองว่ามันคือความประเสริฐและเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งจากบรรดาศาสตร์ทั้งหลายอันซึ่งจะขัดเกลาจิตวิญญาณทั้งหลาย (ของมนุษย์) ให้เกิดความบริสุทธิ์และจะนำพาจิตวิญญาณทั้งหลายนั้นไปสู่ความสมบูรณ์แบบและความสูงส่ง (แต่แท้ที่จริงแล้ว) **พวกเขากำลังดำดิ่งสู่ขุมนรกต่ำสุดโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวเนื่องเพราะความโง่เขลาสุดขีดของพวกเขาที่มีต่อศาสนาของพระองค์อัลลอฮฺ** และการเปลี่ยนแปลงข้อบัญญัติโดยเปลี่ยนให้สิ่งต้องห้ามกลายมาเป็นสิ่งที่อนุญาต (ฮะล้าล) ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา (กุฟรฺ) ตามมติเอกฉันท์ของบรรดามุสลิม ดังนั้นพวกเขา (ผู้เปลี่ยนแปลงข้อบัญญัติโดยให้สิ่งต้องห้ามกลายมาเป็นสิ่งที่อนุญาต-ผู้แปล) คือเหล่าผู้ปฏิเสธต่อพระองค์อัลลอฮฺﷻ**และชัยคฺแห่งรั้วอัลอัซฮัรนั้นเป็นผู้ปฏิเสธที่ร้ายแรงยิ่งกว่าพวกเขาเหล่านั้นเสีย**

[75] อบุลฟัยฎฺ อะฮฺมัด บินอัศศิดดี้ก อัลฆุมารีย์, *อิกอมะตุดดะลี้ลอะลาฮุรมะติตตัมษีล*, หน้า 22.

อีก เนื่องจากพวกเขา (คนกลุ่มแรก) คือเหล่าคนโง่เขลาอันเป็นความโง่เขลาในระดับที่รู้ตัวเองว่าโง่เขลา (ญะฮฺลุลบะซีฏ) แต่ทว่าเขา (ชัยคฺแห่งรั้วอัลอัซฮัร) คือคนที่โง่เขลาต่อพระองค์อัลลอฮฺและต่อศาสนาของพระองค์อันเป็นความโง่เขลาในสภาพที่ไม่รู้ตัวว่าตนเองนั้นโง่เขลา[76] **ดังนั้นย่อมจำเป็นเลยที่เขา (ชัยคฺแห่งรั้วอัลอัซฮัร) จะเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ยิ่งกว่าพวกเขา (กลุ่มแรก) เสียอีก**”[77]

ท่านอัลมุฮัดดิษ อัชชัยคฺอับดุลลอฮฺ อัลฆุมารีย์ﷺได้กล่าวไว้ถึงสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ “การถ่ายทำและเสพภาพยนตร์” เป็นสิ่งต้องห้าม นั่นคือ

أن التمثيل لهو، كالسينيما وغيرها، وكل لهو باطل يحرم الاشتغال به، لأنه عبث لا يليق،

“แท้จริงแล้ว การถ่ายทำภาพยนตร์คือ สิ่งไร้สาระ อาทิ ภาพยนตร์/โรงละคร (ซิน'นะมา) และอื่น ๆ และทุกสิ่งที่ไร้สาระ คือความเท็จอันจะเป็นที่ต้องห้ามในการเข้าไปข้องแวะกับมัน เนื่องจากว่ามัน คือสิ่งที่ไร้ประโยชน์แก่นสารซึ่งไม่เหมาะสมคู่ควร”[78]

ประกาศิต (ฟัตวา) ของสองนักวิชาการอาวุโสแห่งรั้วมหาวิทยาลัยอัลอัซฮัรข้างต้นนี้ไม่มีอะไรที่จะต้องขยายความต่อ เนื่องจากเป็นสิ่งที่ชัดเจนในเป้าหมายของบุคคลทั้งสองนี้อยู่แล้วว่าการสร้างภาพยนตร์ คือบาปใหญ่ และในกรณีของการถ่ายทำภาพยนตร์ที่มีฉากการตั้งภาคีปรากฏอยู่ การแสดงดังกล่าวก็คือ กุฟรฺ (การปฏิเสธศาสนาอิสลาม) ขณะที่กลุ่มผู้รู้ที่อนุญาตการสร้างภาพยนตร์ก็ได้ถูกตัดสินให้เป็น “ผู้ปฏิเสธอิสลาม” ไปแล้ว

---

[76] หมายความว่า ชัยคฺแห่งรั้วอัลอัซฮัร คิดว่าตนรู้และเข้าใจหลักการศาสนาในเรื่องนี้ดี แต่ทว่าในความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม

[77] อบุลฟัยฎ อะฮฺมัด บินมุฮัมมัด บินอัศศิดดี้ก อัลฆุมารีย์, *อัตตันกีลเอาอัตตักตีลลิมันอะบาฮัตตัมษีล*, ทำการศึกษาและตรวจทานโดย อบูอับดิลละฮฺ มุฮัมมัด อัลอันญะรีย์ (บัยรูต: ดารุลกุตุบอัลอิลมียะฮฺ, 1423), หน้า 89.

[78] อบุลฟัฎลฺ อับดุลลอฮฺ อัศศิดดี้ก อัลฆุมารีย์, *อิซาละฮฺอัลอิลติบาซอัมมาอัคเฏาะอะฟีฮิกะษีรุนมินันนาซ*, พิมพ์ครั้งที่ 3 (อัลกอฮิเราะฮฺ: มักตะบุลกอฮิเราะฮฺ, 1425), หน้า 34.

ตลอดชีวิตของข้าฯ ที่ผ่านมา ข้าฯ ไม่เคยตัดสินใครให้กลายเป็น "กาฟิรฺ" เพียงเพราะอนุญาตการสร้างภาพยนตร์และมีความเห็นว่าละครเป็นสิ่งอนุญาต (ฮะล้าล) ต่างไปจากประกาศิตขาดของท่านอัลฮาฟิซฺ อะฮฺมัด อัลฆุมารีย์ﷺตามที่ข้าฯ ได้เสนอไปข้างต้น

สิ่งที่จะเห็นกันต่อหลังจากนี้ ก็คงเป็นเพียงความเงียบงันยิ่งกว่าป่าช้า พวกราชครูและเหล่านักเรียนศาสนาอัลอะชาอิเราะฮฺทั่วประเทศไทยนี้ จะไม่มีทางก้าวเท้าออกมาเพื่อตำหนิผู้รู้ทั้งสองท่านนี้ด้วยข้อหา "ฟัตวาสุดโต่ง" หรือ "วินิจฉัยปัญหาศาสนาโดยขาดความละเอียดอ่อนทางวิชาการ" แบบที่พวกเขาได้เคยกล่าวหาข้าฯ เมื่อหลายปีที่แล้วในประเด็นเดียวกันนี้ ในดินแดนของพวกเรา มีสานุศิษย์ผู้สำเร็จการศึกษาจากรั้วมหาวิทยาลัยอัลอัซฮัรมากมายหลายคนดาหน้ากันออกมาพิทักษ์ "ละครไทย" ว่าคือสื่อการเรียนรู้ที่หลักการศาสนาให้การยอมรับ ทั้งที่ละครและภาพยนตร์เหล่านี้ล้วนแปดเปื้อนไปด้วยหลักอะกีดะฮฺที่ขัดกับอิสลาม, การเปิดเผยเอาเราะฮฺและฉากสมสู่กันเยี่ยงพฤติกรรมของสัตว์เดรัจฉาน, การแสดงฉากที่มีกุฟรฺตลอดจนการสอดแทรกแนวคิดที่ทำลายโครงสร้างของศาสนาอิสลาม ลองคิดดูเถิดว่าหากท่านผู้มียศว่า *"คอติมะตุลฮุฟฟาซ (นักท่องจำฮะดีษคนสุดท้ายแห่งเหล่านักท่องจำฮะดีษทั้งหลาย) ท่านอัลอัลลามะฮฺ (ผู้เป็นดุจมหาสมุทรแห่งความรู้) ท่านนักฮะดีษ ท่านอัลฮาฟิซฺ (จำฮะดีษราวหนึ่งแสนบทพร้อมสายรายงาน) ท่านอันนากิด (นักวิภาษสายรายงานและตัวบทฮะดีษ) อัลฟะกีฮฺ (ผู้ถ่องแท้ฟิกฮฺ) ท่านอัซซัยยิด (สายโลหิตของท่านนบี ﷺ) อะฮฺมัด อัลฆุมารีย์ﷺ"* ได้รู้และเห็นปรากฏการณ์นี้ในกรุงสยาม คิดว่าท่านจะแสดงท่าทีอย่างไรต่อเหล่าราชครู "ลูกหม้อรั้วอัลอัซฮัร" พวกนี้?!

๑๑ ครบรอบวันก่อตั้งมหาวิทยาลัยอัลอัซฮัร

หนังสือ "อัลญามิอุศเศาะฆีร" (الجامع الصغير) เป็นตำราชุดรวมฮะดีษอันทรงคุณค่าของศาสนาอิสลาม ซึ่งได้รับการยกย่องให้เป็นหนังสือในระดับตำนานแห่งวงการฮะดีษไปแล้ว